

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Podhrázkého, soudce Davida Hipšra a soudkyně Jiřiny Chmelové v právní věci žalobce: nezl. **P. K.**, zastoupeného M. K., zákonnou zástupkyní, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 28. 7. 2025, č. j. 66 Ad 10/2025-48,

t a k t o :

Návrh žalovaného na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **s e z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím ze dne 3. 4. 2025, čj. MPSV-2025/82239-913, žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Úřadu práce ČR – krajské pobočky v Českých Budějovicích ze dne 2. 10. 2024, č. j. 10046/2024/VIM. Úřad práce tímto rozhodnutím podle § 8, § 9 a § 11 zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách zamítl návrh žalobce na změnu výše příspěvku na péči od dubna 2024 a poskytl mu příspěvek na péči ve výši 13 900 Kč měsíčně (a ve výši 16 100 Kč měsíčně od července 2024 na základě změny zákona o sociálních službách). Žalobce podle posudkové komise žalovaného sám nezvládá sedm základních životních potřeb. Žalobce tak byl nadále shledán osobou závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni III (těžká závislost). S tím žalobce nesouhlasil a podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu. Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodnutí žalovaného v záhlaví označeným rozsudkem zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Zdravotní stav žalobce nebyl v předchozím řízení dostatečně zjištěn a posouzen v mezích zákonných posudkových kritérií.

[2] Žalovaný (stěžovatel) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Součástí doplnění kasační stížnosti pak učinil (již v rámci záhlaví tohoto doplnění) i „žádost o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti“. Konkrétně však k tomu v závěru kasační stížnosti uvedl pouze tolik, že „*navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnosti přiznal odkladný účinek.*“

[3] Žalobce se k návrhu na přiznání odkladného účinku prostřednictvím své zástupkyně vyjádřil tak, že s jeho přiznáním nesouhlasí. S odkazem na zákon uvedl, že přiznání odkladného účinku by mělo negativní dopady na ostatní účastníky řízení, kteří jednají v dobré víře a spoléhají se na právní moc vydaného rozhodnutí. Dále shrnul skutkové okolnosti věci, popsal svůj zdravotní stav a vyjádřil se i k podstatě samotného sporu.

[4] Nejvyšší správní soud k návrhu uvádí, že kasační stížnost nemá odkladný účinek (§ 107 odst. 1 s. ř. s.). Soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat za přiměřeného užití § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. Odkladný účinek lze tedy kasační stížnosti přiznat tehdy, jestliže by výkon nebo jiné právní následky napadeného rozhodnutí krajského soudu znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[5] Kromě formální podmínky, již je podání příslušného návrhu, je pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nutné splnění tří podmínek: (1) výkon nebo jiné právní následky musejí pro stěžovatele znamenat újmu, (2) újma musí být pro stěžovatele nepoměrně větší, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a (3) přiznání odkladného účinku nesmí být v rozporu s důležitým veřejným zájmem (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 1. 7. 2015, č. j. 10 Ads 99/2014-58, č. 3270/2015 Sb. NSS). Povinnost tvrdit a osvědčit vznik újmy má stěžovatel (např. usnesení NSS ze dne 29. 2. 2012, č. j. 1 As 27/2012-32, či ze dne 23. 1. 2014, č. j. 6 Ads 99/2013-11). Důvody existence nepoměrně větší újmy stěžovatele oproti jiným osobám jsou zásadně individuální a jsou také závislé na osobě a situaci stěžovatele, resp. správního orgánu. Povinnost tvrdit a osvědčit vznik újmy má proto stěžovatel zpravidla poukazem na konkrétní skutkové okolnosti věci. Vznik újmy musí být v příčinné souvislosti s výkonem napadeného rozsudku či jiným právním následkem plynoucím z rozsudku, popř. z rozhodnutí aprobovaného rozsudkem krajského soudu. Zároveň musí jít o následek určité intenzity, aby jej bylo vůbec možno označit za újmu, kdy zákon hovoří o újmě „nepoměrně větší“. Vznik nepoměrně větší újmy na straně správního orgánu však bude z logiky věci mnohem méně častý než na straně žalobce. To neznamena, že odkladný účinek kasační stížnosti nemůže být žalovanému přiznán. Půjde však o případy výjimečné, kdy odložení účinků rozhodnutí krajského soudu bude podmíněno ochranou důležitého veřejného zájmu, jehož ohrožení bude v konkrétním případě představovat právě onu nepoměrně větší újmu, než která přiznáním odkladného účinků vznikne jiným osobám a jež nebude v rozporu s jiným veřejným zájmem. Žalovaný musí stejně jako žalobce újmu tvrdit a osvědčit, tj. vysvětlit, v čem tato újma a její intenzita spočívá (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 1. 7. 2015, č. j. 10 Ads 99/2014-58, č. 3270/2015 Sb. NSS).

[6] Nejvyšší správní soud považuje hned první z podmínek pro přiznání odkladného účinku za nesplněnou. Stěžovatel svůj návrh na přiznání odkladného účinku nijak neodůvodňuje a setrvává pouze na shora citovaném obecném návrhu bez dalšího. Žádnou konkrétní újmu, kterou by měl utrpět, v návrhu nezmiňuje. Jak je uvedeno výše, povinnost tvrdit a osvědčit vznik újmy má právě stěžovatel, který tak ovšem ani v minimální míře neučinil. Jelikož není splněna první podmínka, Nejvyšší správní soud se už dále nezabýval naplněním dalších shora vymezených podmínek.

pokračování

[7] S ohledem na uvedené důvody Nejvyšší správní soud neshledal naplnění shora vymezených podmínek pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, jelikož stěžovatel nijak netvrdil vznik újmy, která by plynula z jeho nepřiznání. Návrh na přiznání odkladného účinku proto Nejvyšší správní soud zamítl. Tím nijak nepředjímá, jaké bude jeho rozhodnutí ve věci samé.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. října 2025

Milan Podhrázký
předseda senátu